

СУ-НІ-ЦІ ДЛЯ НА-ТА́-ЛІ

У трé-тьо-му клá-сі вчіть-ся ма-лєнь-ка На-та́-ля. Во-на́ до́в-го хво-рї-ла. А це вже при-йшла́ до шкó-ли. Блі-да́, швїд-ко втóм-лю-єть-ся. Анд-рїй-ко роз-по-вїв сво-їй ма́-мі про На-та́-лю. Ма́-ма й ка́-же:

— Цїй дїв-чин-ці трé-ба їс-ти мед і су-ні-ці. То-дї во-на́ ста́-не ба-дьо́-ра, ру-м'я́-на... По-не-сі їй су-ні-ць, Анд-рїй-ку.

Анд-рїй-ко-ві хо́-чень-ся по-нес-ті су-ніць На-та́-лі, а-ле чо-мúсь ні-я-ко-во. Він так і ска-за́в ма́-мі:

— Со́-ром-но ме-ні́, не по-не-су́.

— Чо-мú ж то-бї со́-ром-но? — ди-вú-єть-ся ма́-ма.

Анд-рїй-ко й сам не зна́-є, чо-мú йо-мú со́-ром-но. На-стúп-но-го дня

він все ж у-зяв із до́-му па-ку́-но-чок су-ні-ць. Ко-лі вже за-кін-чі-лись у-ро́-ки, він пі-дій-шо́в до На-та́-лі. Від-да́в їй па-ку́-но-чок із су-ні-ця-ми й ті-хо ска-за́в:

— Це су-ні-ці. Ти їж, і що́-ки бу́-дуть у те́-бе ру-м'я́-ні.

На-та́-ля взя-ла́ па-ку́-но-чок із су-ні-ця-ми. І ста́-ло-ся дів-не. Щіч-ки ї́ї ста́-ли *чер-во́-ні, як мак*. Во-на́ лас-ка́-во по-ди-ві́-ла-ся Анд-рї́й-ко-ві в о́-чі й про-ше-по-ті́-ла:

— Дя́-ку-ю...

— Чо-му́ ж це щіч-ки у не́-ї ста́-ли ру-м'я́-ні? — по-ду́-мав Анд-рї́й-ко. — Во-на́ ще не ї́-ла суні́ць...

Розфарбуй.

Я ВИ-РО-ЩУ ВНУЧ-КУ, ДІ-ДУ-СЮ

У са-до́ч-ку рос-те́ ста-ра́ ви́ш-ня.
Ма-ле́нь-кий хло́п-чик О-ле́сь по-ба́-
чив не-да-ле́-ко від не́-ї ма-ле́нь-ку
ві́-шень-ку та й пи-та́-є ді-ду-ся:

— Ді-ду́-сю, де взя-ла́-ся ця ма-
ле́нь-ка ві́-шень-ка?

— З кіс-точ-ки ві́-рос-ла, — від-по-
вів ді-ду́сь.

— То це до́нь-ка ста-ро́-ї ви́ш-ні?

— Так, до́нь-ка.

— А вну́ч-ка у ста-ро́-ї ви́ш-ні бу-де?

— Бу́-де, О-ле́-сю, — від-по-вів ді-
ду́сь, — як-що́ ти ві́-ко-ха-єш о-цю́
ма-ле́нь-ку ві́-шень-ку, діж-де́ш-ся
з не́-ї я́-гі-док, по-са-ді́ш кіс-точ-ку, то
з кіс-точ-ки її́ ві́-рос-те вну́ч-ка ста-
ро́-ї ви́-шні.